

ἀφοῦ ἐπὶ τοσοῦτον ἐδυσφήμησεν ἀδίκως τὴν βασιλίδα ταύτην σιωπᾶ περὶ τῆς περαιτέρω τύχης τῆς.

Ἀσχολούμενοι περὶ τὴν συγγραφὴν τῆς ἱστορίας τοῦ Βασιλείου τῆς Νικαίας (1204-1261) καὶ τοῦ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον Δεσποτάτου τῆς Ἠπείρου, ἐν τῇ ὁποίᾳ ὅλα τὰ μνημονευθέντα πρόσωπα παρέρχονται ἀλληλοδιαδόχως ἐπὶ τῆς ἱστορικῆς σκηνῆς, ἐνομίσαμεν καθήκον ἐπιβαλλόμενον εἰς ἡμᾶς ἱστορίαν γράφοντας, ἀφοῦ παρατηρήσαμεν τὴν ἱστορικὴν ἀδικίαν, νὰ ἀναιρέσωμεν ἐν ἰδίᾳ μελέτῃ τὰς ψευδολογίας, τὰς παρερμηνείας τῶν ἱστορικῶν πηγῶν, καὶ τὰς ἐκ προθέσεως ἢ ἐκ κουφότητος δυσφημίας κατὰ βασιλίδος ὅλης ἀθώας, ἧτις ὑπῆρξε σύζυγος τοῦ Λέοντος Σγουροῦ, ἐνὸς τῶν πρώτων προμάχων τῆς ἐλληνικῆς ἐλευθερίας, ἐν ᾧ χρόνῳ οἱ Φράγγοι κατέλαβον τὴν χερσόνησον τοῦ Μορέως.

Ἔργαρον τῇ 8 Νοεμβρίου 1894.

ΟΝΕΙΡΟΝ ΚΑΙ ΖΩΗ¹

Διήγημα Μανρικίου Γιοιά.—Μετάφρ. Ν. Ἐπ.

Ἡ νεωτέρα ἀδελφὴ Ἐρτσα, ἦτο ὅλως τὸ ἐναντίον ἀπὸ τὴν Ἰλόνκαν. Αὐτὴ ἦτο δεκαεξαέτις καὶ πολὺ εὐθυμος, ζωηρὰ, κοντὴ καὶ θορυβώδης. Ἡ μακρὰ ξανθὴ κόμη τῆς ἐκυμάτιζεν ἐπὶ τῶν ὤμων, εἶχε δὲ κλέψει διὰ τὸ χρῶμα τοῦ προσώπου τῆς τοῦ Μαΐου τὰ ρόδα, καὶ πάντοτε οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἦσαν εὐθυμοί. Αὐτὴ ἦτο ἱκανὴ ν' ἀγρυπνῇ μετὰ τῶν ξένων τοῦ πατρός τῆς μέχρι πρωίας καὶ ἂν τὴν παρεκάλουν, καὶ ὅταν ἀκόμη δὲν τὴν παρεκάλουν, ἦτο πάντοτε πρόθυμος νὰ τραγωδήσῃ.

Ὁ καλὸς Πέτκη μετὰ χαρᾶς θὰ ἔβλεπε τὴν Ἐρτσαν μεταδίδουσαν ὀλίγην χαρὰν εἰς τὴν μελαγχολικὴν Ἰλόνκαν. Ἄλλ' ὅπως ὅλοι οἱ σοφοὶ τοῦ εἴδους του, δὲν ἔδιδε καὶ παραπολὺν προσοχὴν καὶ δὲν ἀνησυχεῖ τόσον, σκεπτόμενος ὅτι νυμφεύμεναι αἱ δύο τοῦ κόραι, θὰ εἶχον ἐξ ἴσου ἀφορμὰς λύπης καὶ εὐαρεσκείας.

Κατὰ τὴν ἐορτὴν τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου, τὸ 1670, ὁ Φάρκας Πέτκη ἐκάλεσε τὰς δύο τοῦ θυγατέρας καὶ ὅταν ἐπαρουσιάσθησαν ἐνώπιόν του, προσέτριψε τὴν γενειάδα του ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς Ἰλόνκας καὶ ἔδωσε ἓνα μικρὸν κόλαφον εἰς τὴν Ἐρτσαν, ὡς δεῖγμα τῆς μεγάλης του ἀγάπης. (Ἐδῶ πρέπει νὰ σημειώσωμεν ὅτι ποτὲ δὲν ἔδειρε κανένα σπουδαίως ὁ Φάρκας Πέτκη καὶ μολοντοῦτο εἶχε πολεμήσῃ εἰς τὴν ζωὴν του. Μάλιστα! ὅσον καὶ ἂν σὰς φαίνεται παράξενον εἶνε ὁμως ἀληθὲς ὅτι καὶ ἐκεῖ κάτω ἀκόμη κανένα δὲν ἔβλαψε).

— Κορίτσια μου, ἠρώτησε, ξέρετε τί ἡμέρα ἔχομε σήμερα.

— Τρίτη; Σάββατον; προσεπάθουν νὰ

μαντεύσουν αἱ νεάνιδες, διότι δι' αὐτὰς ἦτο πάντοτε Κυριακὴ.

— Ὅχι, ὄχι, δὲν σὰς ἐρωτῶ αὐτό... Πές τε μου, τί ἐορτὴ εἶνε σήμερον; Πῶς; ἴσως δὲν ἤξεύρετε. Ἐορτάζομεν τὸν ἅγιον, ὁ ὁποῖος φέρνει εἰς τὰ κορίτσια τὰ καλὰ ὅ τι περισσότερον ἐπιθυμοῦν.

— Τὸν Ἅγιον Νικόλαον λέτε; — ἔσπευσε νὰ εἰπῇ ἡ Ἐρτσα.

— Σῶπα, ἀνόητη! Νομίζεις ὅτι πρόκειται γιὰ γλυκίσματα καὶ χρυσὰ ἀλογάκια; Χά! χά! χά! σήμερον εἶνε τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου... Καὶ τί νομίζετε ὅτι φέρνει ὁ Ἅγιος Ἀνδρέας εἰς τὰ κορίτσια: γαμπρό!

Ἡ Ἰλόνκα ἐταπείνωσε τοὺς ὀφθαλμούς. Ἡ Ἐρτσα ἐκρότησε ζωηρῶς τὰς χεῖρας.

— Ἄ! τί ὠραία! Καὶ τί γαμπρό θὰ μοῦ φέρῃ;

— Ἐχε ὑπομονήν. Ἡ παροιμία λέγει ὅτι κορίτσι ποῦ νηστεύει τοῦ Ἁγίου Ἀν-

δρέου, βλέπει τὸ γαμπρὸ στό ὄνειρό τῆς! Ἄν ὅλη τὴν ἡμέρα δὲν φάγετε τίποτε, θὰ ἰδῆτε εἰς τὸν ὕπνον σας ἐκεῖνον ποῦ θὰ σὰς πάρῃ.

Ἡ Ἐρτσα ἐπηδοῦσεν ἀπὸ τὴν χαρὰν τῆς, βεβαία πρὸ τῆς ἐπιτυχίας. Ἡ Ἰλόνκα ἀπεσῶρη φιλήσασα τὰς χεῖρας τοῦ πατρός τῆς. Ὁ γέρον προσέτριψε ἐκ νέου τὴν γενειάδα του ἐπὶ τῆς ὠχρᾶς παρεῖας τῆς νεάνιδος. Ὡ, πόσον θὰ ἦτο εὐτυχὴς ἂν ἐδύνατο νὰ ἐπαναφέρῃ τὰ χρώματά του εἰς τὸ θελκτικὸν ἐκεῖνο πρόσωπον!

Εἰς τὴν Ἐρτσαν φεύγουσαν, ὁ Φάρκας ἐσύστησε τὰ ἐξῆς:

— Μὴ διηγῆθῃς εἰς ὅλον τὸν κόσμον αὐτὸ ποῦ σοῦ εἶπα, διότι θὰ σὲ περιγελάσουν. Αὐτὴ τὴ σύστασι δὲν τὴν κάνω στὴ μεγαλειότηρ σου ἀδελφῆ.

— Ὅχι, δὲν θὰ φλυαρήσω, εἶπεν ἡ Ἐρτσα. Μολοντοῦτο εἰς τὸν πρώτον μάγειρον τὸν ὁποῖον συνήνησε, εἶπεν ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ τῆς βάλουν πινάκιον ἐκείνην τὴν ἡμέραν. Εἰς δὲ τὴν τροφὴν τῆς ἐσύστησε νὰ μὴ τὴν ἐξυπνήσῃ ἐνωρίς τὴν ἐπομένην, διότι εἶχε κάτι πολὺ σπουδαῖον νὰ ὄνειρευθῇ τὴν νύκτα ἐκείνην, — τόσον σπουδαῖον, ὥστε δὲν θὰ τὸ ἔλεγε εἰς κανένα.

Ἡ Ἰλόνκα ἔμεινεν εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς. Ἡ Ἐρτσα κατέβη τὴν ὥραν τοῦ δείπνου εἰς τὸ ἐστιατόριον ὅπου ὁ πατήρ τῆς ἔτρωγε μετ' ἄλλων συνδαιτυμόνων.

Ἐρωτηθεῖσα διατί δὲν ἔτρωγεν, ἀπήνητησεν:

— Ὡ! μὴ νομίζετε ὅτι νηστεύω γιὰ νὰ ὄνειρευθῶ τὸ γαμπρὸ ἀπόψε.

Ἐγέλασαν ὅλοι μαζί τῆς.

Τὴν ἐπαύριον ὁ κ. Φάρκας ἠγέρθη πρῶτος. Ἀφύπνισε τοὺς ὑπνέτας καὶ ἠσυχολήθη εἰς τὰ τοῦ προγεύματός του, ἐνῶ τὰ κορίτσια ἐνεδύοντο. Ἐπρογευματίζε πατριαρχικῶτατα κατ' ἀρχαίαν τινὰ συνήθειαν. Ἀφοῦ ἦναπτε πνευματῶδες ποτόν ἔρριπτεν ἐντὸς αὐτοῦ μέλι καὶ σῦκα ξηρὰ καὶ σταφύλια καὶ δαμάσκηνα. Ὁ Φάρκας ἀνεκάτωνε τὸ μίγμα αὐτὸ μ' ἐν ἀργυροῦν κοχλιάριον καὶ ἔπειτα τὸ ἔτρωγε.

Τὰ στομάχια τῆς ἐποχῆς μας θὰ ἐπανεστάτουν εἰς παρόμοιον φαγητόν. Ὁ Φάρκας Πέτκη ὁμως εὐχαριστεῖτο. Ἡ ἰδιοσυγκρασία του ἄλλως τῷ ἐπέτρεπε πολλὰ πράγματα. Μέχρι τοῦ πεντηκοστοῦ ἔτους τῆς ἡλικίας του π. χ. δὲν ἐγνώριζε τί ἦτο θερμάστρα καὶ ἀκόμη καὶ τὸν χειμῶνα κατεκλίνετο μὲ ἀνοικτὸν παράθυρον καὶ μὲ ἐν μόνον σκέπασμα εἰς τὴν κλίνην του.

Ἡ ὄρεξις του εἰς τὸ κунήγιον πάλιν τί σὰς ἔλεγε;

Μίαν φορὰν ἔφαγεν ἓνα ὀλόκληρον ἀγριόχοιρον...

Αἱ δύο τοῦ θυγατέρες ἦλθον. Ἡ Ἐρτσα ἐγέλα εὐθερῶς, περιβάλλουσα μὲ τὸν βραχιόνά τῆς τὴν ὄσφυν τῆς ἀδελφῆς τῆς.

— Ἐλάτε λοιπόν, ἐλάτε! ἐφώναξεν ὁ Φάρκας. Καὶ ἔλαβεν ἀπὸ ἓνα κορίτσι εἰς κάθε του βραχιόνον, παρατηρῶν τὰ δύο πρόσωπα ἐκ τῶν ὁποίων τὸ ἐν ἔλαμπεν ἀπὸ χαρὰν καὶ τὸ ἄλλο παρετῆρει περιλύπως εἰς τὸ κενόν.

— Πές μου λοιπόν τί ὄνειρεύθῃς; εἶπε στρεφόμενος πρὸς τὴν Ἰλόνκαν.

Ἡ νεάνις ἐστέναξε καὶ στηρίζουσα τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς κόμης τοῦ πατρός τῆς ἔμεινε σιωπηλή.

— Ἐλα λοιπόν, πρέπει νὰ μοῦ τὰ εἰπῆς ὅλα. Δὲν εἶνε ἀνάγκη τόρα νὰ μὲ ἐντρέπῃσαι ἐμένα. Σιώπασε, Ἐρτσα, μὴ γελᾶς καὶ κάμνης τὴν ἀδελφὴν σου νὰ ἐντρέπεται. Τί, λοιπόν δὲν θὰ μοῦ τὸ εἰπῆς αὐτὸ τὸ μυστικόν; Ἐλα ἐσύ, Ἐρτσα, πές μου τί ὄνειρο εἶδες... Ἐσὺ δὲν μὲ φοβάσαι, ἀλήθεια;

— Ὅχι βέβαια, εἶπεν ἡ μικροτέρα κόρη καὶ καθήσασα ἐπὶ τῶν γονάτων τοῦ πατρός τῆς, ἤρχισε νὰ διηγῆται:

— Ἡμεῖθα καὶ οἱ τρεῖς εἰς τὴν αὐλήν. Αἰφνιδίως εἰσῆλθε μὲ μεγάλον θόρυβον μία ἀμαξα μὲ ἔξ ἵππους μαύρους, μὲ ἀργυρὰ καὶ μαργαριταρένια ἐρίππια. Τὰ ἄλογα ἐκίνησαν εὐγενῶς τὸ κεφάλι. Εἰς τὴν θέσιν του ὁ ἀμαξηλάτης ἐν μεγάλῃ στολῇ κυανῇ μὲ χρυσὰ κομβία. Ὅπισθεν τῆς ἀμαξῆς δύο ὑπηρέται χρυσοφορεμένοι. Ἡ ἀμαξα ἐσταμάτησεν, ἡ θύρα ἠνοίχθη καὶ κατῆλθε πρῶτος ἓνας γέρον ποῦ ὁμοιάζε πολὺ μὲ κυρία. Ὅπισθεν του

¹ Ἰδε σελ. 4.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Οί 12 μήνες: 'Ιανουάριος, εἰκὼν ὑπὸ Στεφάνου Ξενοπούλου, ποίημα ὑπὸ Γεωργίου Σουρή. Τὸ 'Οκταήμερον, ὑπὸ Γρ. Ξ. Τὸ Νόσημα μιᾶς βασιλίσσης παραμορφούμενον ἐν τῇ ἱστορίᾳ, ὑπὸ Ἄντ. Μηλιαράκη. 'Ὀνειρον καὶ ζωὴ, διήγημα Μαυρικίου Γιοκάι, μετ' εἰκόνων, μετάφρ. Ν. Ἐπ. 'Αθηναϊκοὶ Περίπατοι, ἡ ὁδὸς Ἐρμοῦ ὑπὸ Γ. Βάκου. Σκαρβαῖοι καὶ Τερακώττες, συννέτα ὑπὸ Γ. Γροντάρη. Ἡ Φωτογραφία τοῦ Ὑπολοχαγοῦ, διήγημα. Χρονικά. Ζητήματα καὶ Ἐρωτήσεις. Δάνειον Πνεῦμα. Ἡ Ἀλληλογραφία μας.

Εἰς τὸ προδεχῆς: Ἡ Λαογραφία τῆς Λέσβου ὑπὸ Ν. Γ. Πολίτου. Ἡ φωνεὶα τοῦ ἀετοῦ, διήγημα τοῦ νορβηγικοῦ Βγιόρτσων. Ἡ στοιχειωμένη μεηλιά, ποίημα ὑπὸ Γ. Δροσίνη. Τραγουδάκι ὑπὸ Κωνστ. Μάνου κτλ.

Αἱ ἐπιστολαὶ καὶ ἐν γένει πᾶν τὸ ἀφορῶν τὴν «Εἰκονογραφημένην Ἐστίαν»: Πρὸς τὸν κύριον ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΝ, διευθυντὴν τῆς «Εἰκονογραφημένης Ἐστίας» Ἀθῆνας.

ἐνεφανίσθη, δηλαδὴ ἐπήδησεν ἓνας νέος. Εἶχεν ἐρυθρὰς παρειάς, ζωηρὰ μάτια καὶ μαῦρα μαλλιά πίπτοντα μέχρι τῶν ὤμων. Μοῦ φαίνεται ὅτι νὰ τὸν βλέπω ἀκόμη. Ἐνδύμα ἐρυθρὸν χρυσοκέντητον με κουμβία ἀπὸ ρουβίνια τὸν καθιστᾶ ἀκόμη περισσότερο κομψόν. Εἰς τὴν δεξιάν κρατεῖ χρυσοῦν ξίφος.

— Δὲν ἔχεις κακὸ γούστο — διέκοψε γελῶν ὁ πατήρ — ἀγγελουδί μου, ἐξακολούθησε. Ἡ Ἐρτσα ἐδίστασε τότε ὀλίγον, ὡς νὰ ἤθελεν ἐδῶ ἐκεῖ νὰ παραλείψῃ κάποιαν λεπτομέρειαν.

— Καὶ ἔπειτα — ἐξηκολούθησεν ἦλθαν πρὸς ἡμᾶς, πρὸς ἡμᾶς τοὺς δύο — διότι ἡ Ἰλόνκα εἶχε φύγει ἀμέσως, εἶχε χαθῆ. Ὁ νεανίας ἦλθε πρὸς ἐσὲ καὶ σὲ ἐφίλησε ἐγκαρδίως, καὶ ἔπειτα ἦλθε πλησίον μου, ὑπεκλίθη. . .

Ἡ Ἐρτσα ἐχαμήλωσε τὰ βλέμματα καὶ ἤρχισε νὰ κατατρώγῃ τὸ περιλαίμιον τοῦ ἐπωμίου τῆς.

— Καὶ τότε; . . . Τί τρώγεις τὸ φρέμα σου;

— Καὶ τότε ἐξύπνησα! ἔσπευσε νὰ τελειώσῃ ἡ Ἐρτσα. Ὁ πατήρ τῆς ἐγέλασε, διότι ἐνόησεν ὅτι ἡ κατεργάρα ἤθελε νὰ κρύψῃ τὸ λοιπὸν τῆς ἱστορίας.

— Καὶ τότε ἦλθεν ἐπὶ τέλους ἡ σειρά σου, Ἰλόνκα. Ἡθέλα νὰ μάθω ποῦ ἦσαν τὴν ὥραν ποῦ ἡ Ἐρτσα ἐβλεπε τὸν μνηστῆρά τῆς. . . Εἶσαι ἡ μεγαλύτερα καὶ πρέπει νὰ ὑπαγρευθῆς πρώτη. Λοιπὸν ὀμίλει. Δὲν

γελῶμεν πλέον. Ἐλα, κάθησε εἰς τὰ γόνατά μου καὶ μὴ μου κρύψῃς τίποτε. Ἦσυχα, Ἐρτσα, ἄλλως σὲ κλείω εἰς τὸ σκοτεινὸν δωματίον. . . Ἀλλὰ λέγε λοιπὸν, παιδί μου.

Καὶ ἐφίλησε τὴν θυγατέρα τοῦ ἡπίως, διὰ νὰ τὴν ἐνθαρρύνῃ περισσότερο τῆς Ἐρτσας, τὴν ὁποίαν ὡς εἶπομεν ἐδέχετο μετὰ κολάφους.

Ἡ Ἰλόνκα ἀνέλαβε θάρρος, ἐπὶ τέλους ἤτένισε μακρὰν μετὰ τοὺς ὄνειρώδεις ὀφθαλμούς τῆς καὶ σταυρώσασα ἐπὶ τῶν γονάτων τὰς χεῖρας, ἤρχισε τοιοῦτοτρόπως:

— Μοῦ ἐφαίνετο πῶς εὐρισκόμουν σὲ πολὺ γλυκὸν ὕπνο, καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν, ἓνα τραγουδι θαυμάσιο μετὰ ἐξύπνα ἀπὸ τὸ ὄνειρό μου. Ἄκουσα, καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἡ ἐνθύμησις μου ἐπανήρχετο

καὶ ἀνεγνώριζα τὸ προσφιλὲς μου τραγουδι τὸ ὁποῖον ἤκουσα μιὰ φορὰν εἰς τὰ βουνὰ πρὸ ὀκτώ ἐτῶν, καὶ ποτὲ πλέον ἔκτοτε.

— Εἶνε τὸ τραγουδι:

Πέτα, πουλάκι, πέτα

Στὸ παραθύρι τῆς. . .

εἶπεν ἡ Ἐρτσα.

— Σιωπὴ λοιπὸν, εἶπεν ὁ πατήρ κλείων τὸ στόμα τῆς μικρᾶς φλυάρου — ἄφησε τὴν ἀδελφὴν σου νὰ μιλήσῃ.

— Ὅταν ἀνοιξᾶ τοὺς ὀφθαλμούς μου καὶ ἐκύταξα τριγύρω μου εἶδα ὅτι εὐρισκόμην εἰς μίαν καλύβην.

— Εἰς ἓνα σπίτι ἴσως, ἐδιόρθωσεν ὁ κ. Φάρκας.

— Ὅχι εἰς μίαν ἀληθινὴν καλυβίτσα, γυμνή, ὅσοι ἐκεῖνες ποῦ ἔχουν οἱ ποιμένες μας. Ἡμουν ἄρρωστη, δὲν ἤμποροῦσα νὰ κινηθῶ καὶ ἐδιψοῦσα πολὺ. Ἐζήτησα νερὸ καὶ εἰς τὰς παρακλήσεις μου μιὰ γραῖα χωρική ἐσηκώθη ἀπὸ τὴν θέσιν τῆς, πλησίον τῆς ἐστίας ὅπου ἐκτύπα τὸ βούτυρον, καὶ ἦλθε καὶ μοῦ ἔφερε νερὸ ἐντὸς ζυλίου ἀγγείου.

Μοῦ ἔδωσε νὰ πιῶ, ἐθώπευσε τὸ πρόσωπόν μου καὶ μ' ἐφίλησε εἰς τοὺς ὀφθαλμούς. Ἡμουν παγωμένη. Ἐκεῖνη ἐξεκρέμασε τὴν γοῦναν τῆς, μ' ἐσκέπασε μετὰ ἀληθῆ στοργὴν καὶ ἔπειτα μετὰ ἐξαναφίλησε.

(Ἐπεται συνέχεια)

Η ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ

Ὁ γνωστότερος, ὁ κεντρικώτερος, ὁ μᾶλλον ἰδιόρρυθμος, ἐντελῶς ἰδικῆς του οὐσιογνωμίας καὶ ὁ μᾶλλον συχναζόμενος ἀθηναϊκὸς δρόμος. Νὰ προσθέσετε ἀκόμη, ὅτι ἐκπροσωπεῖ τὸν σύμμικτον πολιτισμὸν τῆς πρωτεύουσας, κρᾶμα παράδοξον ἀρμονίας, ὅπου ἡ βαρβαρότης συγκρούεται μετὰ τὸ φῶς τῆς ἐξημερώσεως, ὅπου ὁ ἀνατολισμὸς ὁ χονδροκομμένος, ὁ λιπαρὸς καὶ ὁ βορβορώδης, εἶνε εἰς ζωηρὰν ἀντίθεσιν μετὰ τὸν ἐξευρωπαϊσμὸν, τὸν λεῖον, τὸν ἀπαλόν, τὸν ψυχροδημιουργὸν καὶ τὸν καλαίσθητον, ἀλλὰ διὰ τοῦτο, ἀκριβῶς δι' αὐτὴν τὴν συνταύτισιν τῶν ἀνομιῶν, τὸσον ἰδιόρρυθμος, τὸσω πρωτότυπος καὶ τὸσον ἐξωτικός.

Ἀρχίζει ἀπὸ τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμὸν Πειραιῶς ἀκάθαρτος καὶ κακομοίρης, μετὰ μισογχαλισμένα, μετὰ μισογχεμισμένα σπιτάκια, διὰ νὰ χαριετίσῃ οὕτω τὸν διὰ πρώτην φορὰν βλέποντα τὰς Ἀθῆνας ἐπισκέπτην ὡς γνήσιος ἀνατολίτης καὶ προχωρεῖ καὶ ἀνεπίσσεται, ἀφοῦ διαφύγουν τὰ μικροκουρεῖα, ἡ ταβέρναις, τὰ χάνια, τὰ σαγματοποιεῖα, τὰ ἀγούρια, οἱ σταῦλοι, τὰ τενεκετζιδικα, τὰ ἐμποροαμπατζιδικα, τὰ τσαρουχάδικα, τὰ παλαιοπωλεῖα, ἓνα κομμάτι ἐβραϊκῆς μόλις διαφαινόμενον ἀριστερᾶ, μιὰ γωνία μαυρισμένης ἐργατικῆς συνοικίας δεξιᾶ, καὶ ἐκτυλίσσεται καὶ προχωρεῖ μετὰ περισσότερο φῶς, μετὰ περισσότεραν καλαίσθησιν, ἥδη εὐρωπαϊκῶς κατὰ τὸ ἦμισυ, ἀγγλοπρεπῆς κατὰ τὸ ἓν τρίτον, μετὰ τὸν σταθμὸν τῆς ὑπογείου σύραγγος, μετὰ σπῖτια κανονικώτερα, μετὰ σπῖτια εὐπροσωπώτερα, μετὰ ξενοδοχεῖα ὄχι πλέον χάνια, ἀλλ' οὔτε καὶ ξενοδοχεῖα, μετὰ ζαχαροπλαστεῖα τῆς γνησιωτέρας παλαιᾶς ζαχαροπλαστικῆς, μετὰ τὸ ὡς σταλακτικὰς κἀντιο καὶ τοὺς δυσπέπτους μπακλαβάδες καὶ τὰ μελισσαγῆ τρίγωνα, ἀλλὰ καὶ τῆς νεωτέρας ζαχαροπλαστικῆς κατ' ὄχραν μόνον καὶ ἀδεξίαν ἀπομίμησιν, μετὰ τούτῃς καὶ σακχαροπήκτους φανταζῆ ἀγαλματίων καὶ μνημείων ἀρχαϊκῶν καὶ πύργων καὶ πυργίσκων, ἀλλὰ μετὰ περισσὴν ρυπαρότητα, ἀλλὰ μετὰ ἐλίγην καὶ ἄλλα καθαρὰ ὡς κέντρα ἐργατικά, ὅπου ὁ ἐργάτης ἀκολουθῶν τὸν συρμὸν, τρέχει τώρα καὶ αὐτὸς νὰ προμηθευθῇ τὴν τούρταν του, κατὰ τὰς ἐορτὰς οἰκίῳν ἢ φίλων, ἢ ν' ἀγοράσῃ τὰς περιφρήμους ὡς μέσα στὰς βιτρίνας τῶν τιτοφοροῦνται, πράγματι δὲ σκαιᾶς καὶ ἀκαλαισθήτους, ἀνοδοῦσας ὄχι πλέον ἀπὸ ἀνθη, ἀλλὰ ἀπὸ κόκκιτα ὡς ἐπὶ πινακίδων τυπωμένων ἀναγράφεται κομπαστικῶς — καὶ τώρα ἐπὶ μᾶλλον εὐπρεπῆς, ἀφοῦ ἀφήσῃ ὀπισθὲν τοῦ τὴν ὁδὸν Ἀθηναῶν, τὴν πολυθρόνον, τὴν αἰωνίως ἀπὸ κάρρα διασχιζομένην καὶ ἀπὸ βαγόνια τῶν τραβαῦ ἀνερχόμενα, τὴν βομβοῦσαν ἀπὸ κραυγᾶς, τὴν ἀπηχοῦσαν ὀρυγὰς ἀμαξηλατῶν καὶ ὕβρεις ἀγιοπαίδων, μᾶς ἐπιδεικνύεται μετὰ τὰς ὑψηλὰς οἰκίας, μετὰ περίκομψα καταστήματα, φαρμακεία νοικοκυρευμένα, ἐργαστήρια στρατιωτικῶν στολῶν, ἐμπορικὰ πλοῦσια τοῦ λούσου καὶ τῆς μανιφατούρας, ἐμπαιρικὰ ἀσποροροῦχων, ὁ Λα-